

KERK + Leven

WEEKBLAD — NUMMER 16 — 18 APRIL 2007

Klapstoel
Guido
Convents

blz. 7

Terrorisme
en rechtvaardige
oorlog

blz. 9

Dossier
Helpt
straffen?

blz. 12-13

hasselt
mechelen
brugge
antwerpen

Priesters-in-zending behoeden de Kerk voor zelfgenoegzaamheid

Toon Osaer

De encycliek *Fidei donum* riep alle bisschoppen op priesters af te staan aan bisdommen in het Zuiden. Dat was alvast in Vlaanderen niet aan dovemansoren gezegd. De voorbije halve eeuw gingen honderden priesters op de oproep in. Ook nu nog. Vooral Latijns-Amerika, met zijn vernieuwende pastorale en theologische projecten en onderdrukte bevolking, oefende een grote aantrekkingskracht uit.

In dienst van de wereldkerk

HET WAS in de nadagen van de koloniale tijd. Pius XII was ervan overtuigd dat in de vroegere missiegebieden lokale Kerken moesten tot stand komen. De evangelisatie van de continenten in het Zuiden noemde hij de verantwoordelijkheid van de hele Kerk en alle bisschoppen heetten samen solidair verant-

woordelijk voor de wereldwijde missie. Die bekommerning klonk in 1957, precies vijftig jaar geleden, sterk door in de encycliek *Fidei donum* (De gave van het geloof). De paus vroeg de bisschoppen om „diocesane priesters voor een bepaalde tijd ter beschikking te stellen van de Afrikaanse bisschoppen”. Daarom worden priesters die gehoor geven aan de oproep van de encycliek priesters *fidei donum* genoemd, nu almaar

vaker vertaald als priesters-in-zending.

„De Belgische bisschoppen hadden niet gewacht op die encycliek”, benadrukt Michel Coppin, bij Missio verantwoordelijk voor de priesters-in-zending. „De Brugse bisschop De Smedt had al vóór de encycliek diocesane priesters weten te motiveren om naar onze kolonie te trekken.”

Toen in 1961 paus Johannes XXIII de bisschoppen vroeg om

eenzelfde inspanning te leveren voor Latijns-Amerika, waren de Belgische bisschoppen al goed toegerust om die oproep volop te steunen. In Leuven bestond immers een Collegium Pro America Latina (Copal, College voor Latijns-Amerika). Het was in 1953 gesticht als gevolg van de démarche van curiekardinaal Pizzardo bij onze kardinaal Van Roey. Hij vroeg te onderzoeken op welke manier België priesters zou kun-

nen ter beschikking stellen van de priesterarme bisdommen in Latijns-Amerika.

Het college, dat nauwe banden onderhield met de Leuvense universiteit, zou priesters voorbereiden op hun apostolaat in Latijns-Amerika. Al in 1955 vertrokken de eerste zendelingen, één uit Brugge en twee uit het aartsbisdom. Het college werd uitgebouwd tot een interdiocesaan seminarie en zou dat blijven tot het begin van deze eeuw. Daarnaast kwam er een vormingscentrum voor de „culturele en psychologische vorming met het oog op een volledige inleving in het Latijns-Amerikaans midden”. Een centrum met internationale reputatie, dat wereldwijd zou rekruteren, ook bij religieuze congregaties en leken.

België reageert

Het college speelde ongetwijfeld een cruciale rol in het uitsturen van Belgische priesters naar bisdommen in het Zuiden. Misschien is het ook de verklaring waarom Belgen vooral naar Latijns-Amerika trokken. „Overigens doen ze dat nog altijd. Van de 107 zijn 89 actief in zuidelijk Amerika, zestien in Afrika en twee in Oost-Europa. Dat aantal is nu al jaren vrij stabiel. 110 priesters-in-zending telde Latijns-Amerika in 1991, Afrika vijftien. Nieuw is dat nu ook leken vertrekken met een statuut *fidei donum*. Momenteel zijn er negen, en er is ook nog een permanent diaken.”

Aan het woord is Carla Ghekière, secretaresse van Missio-Copal. Ruim een kwart eeuw waakt ze erover dat het sociale zekerheidsstatuut van de ‘*fidei donums*’ in orde is. De meesten komen dan ook geregeld bij haar langs. Ze hoort op die manier al hun verhalen, problemen en vreugden.

